

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 3

Sau chuyến đi chơi Phố Lý, phong trào chơi cờ tướng vẫn nóng hừng hực, không hề có dấu hiệu giảm nhiệt.

Vậy là bàn cờ tướng gần nam châm liền lưu lạc qua các ngăn kéo bàn, cứ hết tiết học là lập tức khai chiến, vào tiết lại thu về. Mà cả môn cờ ca rô đơn giản dễ hiểu cũng thế, mọi người dùng bút chì vẽ những vòng tròn màu trắng và màu đen trên giấy kẻ ô nhỏ màu xanh lam để thay cho quân đen với quân trắng, mười phút giải lao giữa giờ có thể chơi được hai ba ván, ai nấy đều rất hăm hở.

Đồng thời, “đánh cờ tướng thắng Kha Cảnh Đằng” đã trở thành mục tiêu cuối cùng của tất cả bọn con trai có chung một mối thù kia.

“Kể từ bây giờ, cái câu ‘xem cờ không lên tiếng mới là quân tử’ coi như tiếng rầm thoảng đi, tất cả chúng mày hợp sức đấu một mình tao cho xong, đừng ngại ngần gì. Nếu để tao tuổi trẻ thế này đã bắt đầu kiêu căng, cuộc đời tao về sau sẽ nhiều phiền nhiễu lắm.” Tôi móc lỗ mũi, trâng trâng tráo tráo nói.

Sức mạnh của quần chúng quả thật không phải đùa, chỉ trong mấy ngày tôi đã nếm mùi thất bại, làm tôi cũng thấy hơi khó chịu.

“Điều này cho chúng ta thấy, con người không thể quá kiêu ngạo.” Thẩm Giai Nghi lấy bút bi chọc vào lưng tôi, nét mặt rất nghiêm nghị.

“Tớ thật không hiểu, một đám người bắt tay đánh bại một người, hay ho cái nổi gì chứ?” Tôi nói với vẻ cam chịu.

Mấy hôm sau, thầy Lại tuyên bố một thông tin đáng sợ.

“Cả lớp nghe cho kỹ đây, để phù hợp với chính sách của Sở Giáo dục về số lượng học sinh năng khiếu, hai lớp Mỹ thuật A và B đều phải giảm từ bốn mươi lăm em hiện nay xuống còn ba mươi em, ba mươi em tách ra từ hai lớp ấy sẽ thành lớp Mỹ thuật C. Vì vậy, lên lớp Chín, chúng ta phải dùng thành tích làm tiêu chuẩn, giữ

lại ba mươi em đứng đầu. Bạn nào muốn tiếp tục học lớp A thì phải cố gắng nhiều lên.” Thầy Lại nói, ánh mắt quét qua toàn bộ học sinh trong lớp.

Vừa nghe thầy nói, tôi đã sửng sờ chấn động.

Từ khi bà tám Thẩm Giai Nghi ngồi sau lưng tôi, thỉnh thoảng cô lại căn nhắc tôi lâu lâu cũng phải học hành một chút, bằng không sẽ không đỗ vào trường Mỹ thuật Công nghiệp Phục Hưng ở Đài Bắc mà tôi mơ ước được đâu, nhờ thế, thành tích học tập của tôi cũng buộc phải tiến bộ dần. Nhưng tiến bộ thì tiến bộ, tôi vẫn không chắc chắn có thể ở lại cái lớp ban đầu này không.

“Kha Cảnh Đằng, mày nghĩ mày có bị đá ra khỏi lớp A không?” Quái Thú ngồi dưới gốc cây, ngơ ngẩn ngược nhìn mây trôi lãng đãng.

“Đá cái đầu mày ấy, lo cho chính mình trước đi.” Tôi giở tờ Tập san Thiếu niên, nỗi bất an trong lòng như giọt mực nhỏ vào nước sạch, cứ liên tục loang rộng mãi ra.

“Nói thật, có khi sang lớp C cũng hay, giảm bớt áp lực thành tích, dù mày có vẽ truyện tranh trong giờ học cũng chẳng ai quản nữa.” Quái Thú xem đồng hồ, đề nghị.

Chuyến xe thứ hai chuẩn bị xuất phát.

“Câm mồm đi.” Tôi trả tờ Tập san Thiếu niên cho Quái Thú, cúi kính gãi đầu.

Quãng thời gian ấy, cái tính nói nhiều nói dai của Thẩm Giai Nghi cũng bùng phát lên đến đỉnh điểm.

Giờ tự học, đầu bút bi của Thẩm Giai Nghi chọc mạnh vào lưng tôi, khiến tôi phát đau phải bật kêu thành tiếng mà ngoảnh đầu lại.

“Cậu xem phải làm sao bây giờ? Tớ đã nhắc nhở từ lâu rằng cậu phải chăm chỉ học hành hơn, giờ hối hận chưa?” Thẩm Giai Nghi trừng mắt lên nhìn tôi.

“Mẹ ơi, có phải cậu bị đá ra đâu, trừng mắt nhìn tớ làm gì chứ? Huống hồ thằng Quái Thú cũng nói, tớ sang lớp C có thể vẽ truyện tranh cả ngày, chưa chắc đã không phải chuyện tốt lành.” Tôi nói, nhưng bụng thì không nghĩ thế.

“Lấy sách giáo khoa địa lý ra đây.” Thẩm Giai Nghi chau mày, không cho tôi phản kháng.

“Làm gì?”

“Nhanh lên!”

Tôi lấy sách địa lý đưa cho Thẩm Giai Nghi, khoảng chừng một tiết sau, cô chọc chọc bút bi vào lưng tôi, trả lại quyển sách, trang trong toàn những chỗ đánh dấu bằng bút nhớ đủ màu, cùng một đồng gợi ý trọng điểm trích ra từ sách tham khảo.

“Cậu cứ học thuộc lòng hết những chỗ đánh dấu ấy thì thi cuối tháng không phải lo nữa.” Thẩm Giai Nghi nói với thái độ rất nghiêm túc: “Sau đó mỗi ngày đều phải học Toán, từ bây giờ trở đi, hết giờ học chúng ta đều giải một đề.”

“Hả?” Tôi vừa kinh ngạc vừa lúng túng, nhưng lại không có gan phản bác, Thẩm Giai Nghi chỉ muốn tốt cho tôi mà.

“Hả cái gì? Đề do cậu tự chuốc lấy thôi.” Thẩm Giai Nghi giở bảng xếp hạng học kỳ thi tháng trước, chỉ vào các con số bên trên nói: “Tiếng Anh của cậu rất tốt, Quốc văn và Lịch sử thì bình thường, Địa lý không tốt, Toán Lý Hóa đều rất kém, nếu không phải cậu dốt, thì tức là cậu chẳng thèm học, không phải nữa thì tức là cách học không đúng. Cậu có cảm thấy bản thân dốt không?”

“Cái gì, cái gì chứ?” Tôi không thể nghĩ ngợi gì, hai tai nóng bừng lên như phải bỏng.

“Kha Cảnh Đằng, cậu có dốt không?” Thẩm Giai Nghi nhìn thẳng, không để ánh mắt tôi lảng đi chỗ khác.

“Đệch, còn lâu nhé!” Tôi cảm thấy khó thở.

“Vậy chứng minh cho tớ xem đi.” Thẩm Giai Nghi trừng mắt.

Tôi bần thần nhìn Thẩm Giai Nghi. Đột nhiên, một điều gì đó rất phức tạp quẩn lấy tâm trí tôi.

Xưa nay tôi luôn ngoảnh mắt lên trời, quen thói hi hi ha ha, lẽ ra phải cực kỳ dị ứng với tình trạng lúng túng này mới phải. Nhưng tôi biết mình không thể không tiếp nhận lòng tốt của Thẩm Giai Nghi, bị coi là thẳng ngốc tôi cũng nhận, vì tôi không thể né tránh được tình cảm ấm áp nghiêm nghị đang bủa chặt lấy linh hồn tôi đó.

Tôi không hề muốn rời khỏi lớp Mỹ thuật A chút nào.

Nếu bị đá ra, tôi nhất định sẽ bị bố mẹ chửi chết, vả lại, Thẩm Giai Nghi sẽ đành phải nói chuyện với thẳng Tạ Minh Hòa.

Ừm, cần phải hết sức chú ý đến tình địch lớn nhất của đời tôi, Tạ Minh Hòa.

Thẳng A Hòa này beo béo, giống như một quả dưa hấu nặng trĩu nằm trên ruộng đất, nó là một người bạn có nhiều điểm chung với tôi trên chặng đường đời.

Tôi với A Hòa học cùng lớp từ lớp Một đến khi tốt nghiệp tiểu học, lên đến cấp II lại cũng trùng hợp thi vào lớp Mỹ thuật. Nhà tôi mở hiệu thuốc, nhà nó cũng mở hiệu thuốc. Tôi thuộc lòng các bài hát tiếng Anh cũ, A Hòa cũng sưu tầm rất nhiều ca khúc tiếng Anh. Tôi tự cao, A Hòa tự tin. Thậm chí hồi lớp Sáu, chúng tôi còn cùng thích một cô bé. Tôi thích nói chuyện với Thẩm Giai Nghi, A Hòa cũng thế.

Tôi thoát nhìn... thoát nhìn thôi! Thoạt nhìn thôi đã biết A Hòa rất thích Thẩm Giai Nghi, vả lại tôi hết sức nghi ngờ rằng A Hòa cũng đã phát hiện ra thiện cảm kỳ dị của tôi dành cho cô.

Bây giờ, tôi ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi, A Hòa ngồi ở mé phải Thẩm Giai Nghi,

ba chỗ ngồi tạo thành một hình tam giác vuông tiêu chuẩn. Hai chúng tôi đều là những đứa con trai Thẩm Giai Nghi thích nói chuyện nhất, điểm chung này khiến tôi đứng ngồi không yên.

Cô bé mà tôi và A Hòa cùng thích hồi lớp Sáu tiểu học tên là Tiểu Mị, ngồi ngay sau lưng tôi, còn A Hòa thì ngồi bên cạnh Tiểu Mị. Tiểu Mị rất thích nói chuyện với chúng tôi. Hồng bét, giống hệt như tình trạng lúc này, đội hình không khác gì.

“Chương trình ‘Mọi người nói tiếng Anh’ phát tối qua ấy mà, câu chuyện cười về chim cánh cụt người dẫn chương trình kể ấy, tớ nghe từ lâu rồi, chị tớ bảo...” A Hòa mỉm cười, Thẩm Giai Nghi tập trung tinh thần lắng nghe.

Những lúc nói chuyện với Thẩm Giai Nghi, lúc nào A Hòa cũng tỏ ra rất chững chạc, làm Thẩm Giai Nghi nghe đến thộn mặt ra.

Lên trung học, A Hòa đã có thể nói từ chuyện xe ô tô đến chuyện máy tính, rồi từ chuyện máy tính nói đến phong tục tập quán ở nước ngoài, chẳng khác gì người lớn. So với sự bác học đa tài của nó, tôi trẻ con đến mức thảm hại. Nếu ba chúng tôi cùng nói chuyện, được một lúc, sẽ rất dễ xuất hiện cảnh tôi hoàn toàn cụt hứng. Mà quan trọng nhất là, thằng A Hòa này chơi với tôi rất lâu rồi, là một thằng bạn rất được, về điểm này tôi hết sức nản lòng.

Vậy là bi kịch xảy ra.

Lúc đó tôi phải đối mặt với áp lực bị đá ra khỏi lớp, liền bỏ qua sự tôn nghiêm, cùng luyện giải Toán với Thẩm Giai Nghi trong giờ giải lao sau mỗi tiết học (thực ra căn bản là được hướng dẫn), tôi đặt sách Toán tham khảo lên bàn Thẩm Giai Nghi, hai người luyện đi luyện lại các công thức Toán, có lúc ăn cơm trưa cũng để sẵn một tờ giấy nháp, vừa ăn vừa bàn luận, không bỏ qua một giây phút nào.

Còn nhớ trong một giờ tự học, A Hòa rồi việc, liền nhắc đến lời đồn dạo gần đây rộ lên trong đám học sinh, nói có một bọn cường thi mới từ Đại lục lên đi thuyền tam bản cập bến Đài Loan, hiện đang lớn vồn ở vùng núi miền Trung. Tin đồn dạo ấy rất thịnh hành, thậm chí còn đăng lên cả tạp chí nữa.

“Đừng nói mấy chuyện đó với tớ, tớ nhát lắm!” Thẩm Giai Nghi không vui, A Hòa lập tức biết điều câm cái mồm lại.

Chà, học rộng hiểu nhiều thì đây không được, nhưng nếu so tài nói bậy nói bạ dọa khiếp người ta, tôi đây phải nói là tài hoa xuất chúng.

“Tớ nghe nói bọn cương thi ấy ban đầu không phải là cương thi đâu, mà là ngư dân vượt biên bị chết đuối ở eo biển Đài Loan, thi thể trương phềnh bám theo cái thuyền không...” Tôi nói, nhưng lại bị ánh mắt sắc lạnh của Thẩm Giai Nghi cắt ngang.

“Kha Cảnh Đằng, cậu đừng có mà nói mấy chuyện tớ không thích nghe ấy nữa, như thế xấu lắm.” Giọng Thẩm Giai Nghi không nể nang tôi chút nào.

À, quả nhiên bắt đầu sợ rồi. Xem tôi dọa cho cậu sợ khiếp vía đây này.

“Vì gặp đúng giờ âm, những cái xác trương phềnh ấy vừa cập bờ liền biến thành cương thi, bắt đầu xuyên ánh trăng chạy vào trong núi, vừa chạy một mạch vừa hút máu người dọc đường, không rõ chạy đến đâu. Anh tớ học trường Trung học Chương Hóa kể rằng, ban đêm còn có người trông thấy bọn cương thi ấy nhảy tưng tưng trên núi Bát Quái. Không có lửa làm sao có khói, nhất định là có gì đó...” Tôi càng nói càng hăng. A Hòa vốn khờ mào câu chuyện giờ đương nhiên chỉ biết tập trung lắng nghe.

“Nhưng lý nào mà xác chết vừa cập bờ biến thành cương thi được? Giờ âm lợi hại vậy sao?” A Hòa có vẻ ngờ vực.

“Vậy nên cũng có người nói là tay chủ thuyền biết pháp thuật đã hại chết những kẻ vượt biên ấy, rồi dùng pháp thuật phái Mao Sơn khống chế thi thể, biến họ thành cương thi, không ngờ sau đó bản thân hắn cũng bị cương thi cắn chết, để những cương thi không có bộ óc ấy cứ vậy mà đi khắp nơi hút máu người.” Tôi khua môi múa mép, chốc chốc lại lén quan sát sắc mặt biến đổi của Thẩm Giai Nghi.

“Nhảm quá, sao lại đồn ra như vậy được nhỉ? Với lại tay chủ thuyền kia biến họ

thành cương thi thì ích lợi gì chứ?” A Hòa không hiểu, nhưng nó đã lạc bước vào âm mưu đen tối của tôi rồi.

“Tớ làm sao biết được, chỉ xác định chắc chắn một điều, lúc cảnh sát tuần biển đến hiện trường thì phát hiện ra thi thể của chủ thuyền, trên cái xác ấy còn có vết răng của cương thi nữa. Những tin tức này đều có thể tìm thấy trên báo chí, không giả được đâu. Còn nữa, căn cứ theo tuyến đường nhảy từng từng của bọn cương thi kia, chắc chắn mấy ngày tới sẽ đi qua Đại Trúc...” Tôi cố ý lôi cả Đại Trúc nơi Thẩm Giai Nghi đang sống vào, khiến không khí khủng bố càng thêm phần nặng nề.

Sắc mặt Thẩm Giai Nghi càng lúc càng sa sầm, nhưng tôi vẫn huyền thuyên tán nhảm.

“Cậu tự nghĩ cách đi.” Thẩm Giai Nghi đột nhiên cúi đầu, khẽ đẩy quyển sách tham khảo của tôi lên trước mặt phân.

Tôi ngó người ra, A Hòa cũng ngượng ngùng ngừng hỏi.

“Này, vừa nãy tớ chỉ đùa thôi mà, thực ra bọn cương thi không nhảy về phía Đại Trúc đâu, chắc là chúng men theo dãy núi nhảy đến cuối Đài Loan rồi.” Tôi không biết làm thế nào, đành nhìn Thẩm Giai Nghi đang cúi đầu im lặng, tự bác bỏ những gì mình đã nói.

Nhưng Thẩm Giai Nghi không nói chuyện tức là không nói chuyện, cô coi tôi như không khí, chỉ chăm chăm ôn bài của cô. Tôi nói thêm mấy câu không thấy phản ứng, đành hậm hực quay lại chỗ mình, buồn bực giải toán.

Mấy ngày sau đó, Thẩm Giai Nghi vẫn không thèm để mắt đến tôi. Tôi vốn nghĩ rằng qua mấy ngày nữa sẽ hết chuyện, nhưng Thẩm Giai Nghi hình như còn cứng đầu hơn tôi tưởng.

Mỗi buổi sáng, sau khi bỏ đồ ăn vào ngăn bàn, như thường lệ tôi nằm rạp ra bàn giả vờ ngủ, nhưng cái lưng không còn nhận được “tiếng gọi” sắc nhọn kia nữa. Thẩm Giai Nghi hoàn toàn cấm vận tôi, lúc đi lướt qua trong hành lang cũng né

tránh ánh mắt, mà tôi cũng dứt khoát không thềm ngoảnh đầu lại, tránh tiếp xúc với bộ mặt lạnh như băng của cô. Thẩm Giai Nghi lại càng lúc càng nhiều chuyện để nói với A Hòa, đôi khi còn ồn ào đến nỗi không muốn nghe cũng không được, khiến lồng ngực tôi càng lúc càng thêm tưng tức.

Kỳ thi cuối tháng mỗi ngày một gần, lòng tôi mỗi ngày một bí bức khó chịu, chỉ muốn bị đá quách sang lớp Mỹ thuật C luôn cho xong, khỏi phải chịu đựng cảm giác uất ức bức bối này nữa.

Nếu thời gian đảo ngược, tôi sẽ không bao giờ lôi chuyện ma ra nhồi nhét vào tai Thẩm Giai Nghi, nhưng bảo tôi phải thấp giọng xuống nước xin lỗi, thì thằng con trai cao ngạo trong tôi khi ấy không làm được, dù sao tôi cũng đã bỏ lỡ thời điểm vàng để nói lời xin lỗi rồi.

“Kha Cảnh Đằng, có phải mày cãi nhau với Thẩm Giai Nghi không, dạo gần đây không thấy hai bọn mày nói chuyện.” Quái Thú nhìn trời.

“Đệch, mày không hiểu đâu.” Tôi cũng nhìn trời.

“Quả nhiên là cãi nhau. Chúng mày rốt cuộc cãi nhau chuyện gì vậy? Mày học lỏm như thế, sao lại cãi nhau với Thẩm Giai Nghi được chứ?” Quái Thú ngoảnh đầu nhìn tôi, lấy làm khó hiểu.

Móa, đây là cái thứ logic chó má gì thế, thế quái nào mà mày vẫn học giỏi hơn tao được nhỉ! Quái Thú, mày cứ kiểu này không được đâu, đảm bảo không cưa được cô bạn gái nào bình thường.

“Quái Thú, mày có thân với Doraemon không?” Tôi hỏi, hai chân bắt chéo giơ lên cao.

“Không thân lắm, chuyện gì?” Quái Thú cười khùng khục.

“Mượn hộ tao cỗ máy thời gian.” Tôi nói, ngược nhìn mây.

Cứ nhìn trời mây thế này, sớm muộn gì tôi cũng trở thành giống Quái Thú.

Cuộc sống càng lúc càng vô vị, việc đi học hàng ngày biến thành công việc khổ sai căng thẳng tinh thần.

Ba ngày trước hôm thi, A Hòa ngồi ở mé phải đằng sau vỗ vỗ vai tôi, đưa cho một tờ giấy, bên trên viết: Đưa sách Lịch sử, Địa lý, Giáo dục sức khỏe đây. Là chữ viết rất đẹp của Thẩm Giai Nghi.

Tâm trạng tôi rất phức tạp, muốn cự nự chống đối, nhưng tay lại tự động mở cặp sách treo ở cạnh bàn, lấy mấy quyển sách lên giơ cao quá đầu, để Thẩm Giai Nghi ngồi phía sau đón lấy.

Sau giờ học, Thẩm Giai Nghi đi qua bàn tôi, tiện tay nhẹ nhàng đặt mấy quyển sách ấy xuống trước mặt, rồi hờ hững như không bước lên chuyển xe bus đưa đón học sinh. Tôi vẫn không mở miệng nói chuyện với cô, chỉ mở mấy quyển sách ra.

Không ngoài dự đoán, bên trong viết đầy những dòng ghi chú, đầy những vết gạch bằng bút nhớ dòng.

“Là lo cho mình, hay là coi khinh mình đây?” Lòng tôi ngổn ngang trăm mối.

Bấy giờ, tôi thực sự khát khao có một cỗ máy thời gian.

Kỳ thi cuối cùng của học kỳ hai năm lớp Tám kết thúc, kỳ nghỉ hè trôi qua trong bình yên lặng lẽ, suốt thời gian học hè, Thẩm Giai Nghi không nói với tôi một câu nào. Lúc tôi nói chuyện với A Hòa, Thẩm Giai Nghi liền tập trung làm việc của mình, còn lúc Thẩm Giai Nghi nói chuyện với A Hòa, tôi tuyệt đối không ngoảnh đầu chỗ miệng vào cho mất hứng.

Ngày đầu tiên đi học năm lớp Chín, thầy Lại đứng trước bục giảng, cầm danh sách lớp C tuyên bố những đứa bị tình giảm, không khí hắt hiu. Tôi rất cuộc cũng không tìm được, quỳ xuống đất, hai tay tì lên ghế chấp trước ngực cầu khẩn.

“Cậu việc gì phải trẻ con thế nhỉ? Cậu căn bản không thể nào bị đá ra khỏi lớp.”

Thẩm Giai Nghi đột nhiên mở miệng, sắc mặt lạnh lùng.

“Tại sao?” Tôi hoang mang.

“Vì có tớ giúp cậu.” Khóe miệng Thẩm Giai Nghi hơi nhếch lên.

Thầy Lại đã đọc hết số hiệu và họ tên trên danh sách, quả nhiên không có tôi.

Không có tôi, không có tôi.

“Chúc mừng!” Thẩm Giai Nghi nhoẻn miệng cười, tựa hồ giữa chúng tôi chưa từng có chuyện gì khó xử.

“...” Lần đầu tiên, tôi không thốt nên lời.

Không thể nói “Tớ mà nghiêm túc ấy à, sẽ lợi hại đến mức chính bản thân tớ còn thấy sợ ấy!” Có nên nói “Cho xin đi, chuyện này dễ ẹc!” hay không? Tôi không nói được lời nào.

Thầy Lại đọc hết danh sách, rồi phát cho mọi người số hiệu học sinh của lớp mới, đồng thời cũng sắp xếp lại chỗ ngồi. Chỗ ngồi mới, có nghĩa là mối đe dọa dớ dẩn buộc tôi phải rời lớp A cũng không tồn tại nữa.

“Kha Cảnh Đằng, từ hồi ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi, em đã tiến bộ rất nhiều, hy vọng em tiếp tục duy trì.” Thầy Lại nhìn tôi an ủi, tay vỗ vỗ vai tôi.

Vỗ cái hông em ấy, tôi thật chỉ muốn hét vào tai thầy: “Cho em ngồi đằng trước hoặc đằng sau, bên trái hoặc bên phải Thẩm Giai Nghi, nếu không em sẽ quậy tung cái lớp này lên luôn!” Nhưng tôi không làm thế.

Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, chỗ ngồi bên phải cô vẫn còn trống.

“Em ngồi chỗ kia đi, từ hôm nay phải chăm chỉ học để thi lên cấp, em rất thông minh, cố một chút xem có lọt vào Bảng Vàng, tạo nên kỳ tích được không.” Thầy Lại chỉ vào một chỗ trống mà tôi không thể hiểu nổi, mọi ước muốn trong tôi lập

tức bị khoét rỗng.

Sau lưng Lý Tiểu Hoa.

Chỗ ngồi mở ra một câu chuyện tình.